

KOCSMAVIRÁGOK

Jánváry Zsolt grafikája

Leszálok az élet sűrűjébe, ha detoxikálnak is, suttogta lázasan Főnix, a költő. (Hol irodalmias-kodó gyermekkorom már, föl föl szabadság rabjai, előre igaz bűnök, égi szennyek útján!)

Kocsmárosné aranyvirág, ide a legkevésbé hamisított borát! — kiáltotta Pista bácsi, a csehó rangidőse kaktuszos jókedviben. (Vajh, mennyi-mennyi Pista bácsi lézeng e Honban elárvultan, reménytelenül?) Azt húzzátok, hogyaszongya: MERT A VÁROST ELFOGLALTA, SOKEZERNYI KURTIZÁN! — dalolta recsegő recski hangon, s a helyi Kohány Kft. nevezetű független band felé legyintett. (Csoda, hogy még nem lógatták föl őket, nem azért, mert nagy tolvajok, hanem mert borzasztó hamisan játszanak a devlaadták.) Főlvillanyozta e nóta, odatelepedett a duhaj nyugdíjas szőlővércsés asztalához. Mondja gazd'uram, szögletes magyar gömbvillám csapott kendbe, amitől ily' mulatós kedve támadt? Vagy bánat érte talán, meghalt a környék egyetlen díjbeszedője?

Szomjas vagyok — mordult a karakán nagypapa. Ha már itt ülsz kedvesöcsém, hadd el a félműveltséget. Tudod-e min elmékedem? Könnyű volt a zerinvári Zrínyi grófnak. Egő várból halálba menekülni, az smafu. Nekünk nincs hová kirohaanunk.

— Igazsága van, Uram. Netán az Ön lobogóját is megfújták fényes szellentések? (Várt a felszabadult nevetésre, fölfelé szökik a borban a buborék ára, nem jól teszi, úgy látszik a télen már dementia prekoksszal fűtök be, gondolta.)

Utcaseprőgúnyás hölgy telepedett melléjük. — Fülleres Elza vagyok, mond büszkén. Monalizálgassunk csöppecskét, literecskeit! Majd nagyot sóhajtott. — Aztán mondjátok lelkecskéim, mit tehetek én, idő-zsoldosa, függőnyhúzó-gatója eme elbaszott előadásnak, amit életnek neveznek ütődött gerontológusok.

A poeta hallgat bennem, az ember bensőmből vezérel asztal alá, válaszolta Főnix bizonytalanul.

Gyarapodott a társulat, egy nemzetiségi bajusszossal. — FEKETE-CIMKES CSERESZNYE, RABOD LETTEM, DE AMNESZTIÁVAL SZABADULTAM SZÉP ME-NYECSEKE! — ezt az eredeti angyalföldi folkloort dudorászta.

Figyej! csavókám! Tökölödtem Vácott, lenyomtam hat mázsát, elismerem. Nagylábujjamra különös ismertetőjelként azt tetováltattam, Anyám, fogadj örökbe! De ez mégsem mehet tovább. Amióta nincsenek munkahelyek, mit kerüljek, kérdem szeretettel? Oda jutok: biczka helyett virág nyílik a zsebemben. Mit szólsz ehhez, versgyártókám?

A szomszédos boxban felugrott egy kövér kocsmai partizán. Meghalt Kádár, oda a hazugság! — ordította feléjük. Azt hiszitek azsent prédikátor vagyok, mert Advent van, mi? — s fűlsértően kacagott. Piszkos kezeivel a légy-szaros, füstös mennyezet felé mutatott. Ne várjátok! Égi blokkad miatt nem jöhet a Ti megváltótok... még folytatta volna, ám vallásos és jobberzésű iszákosok lecsapták.

Költőnk döbbenet bánta maga elé. Arcának lövészárkaiban zöldárként zúdult le a könny. Erőt vett magán, imbolyogva fölátászkozott. — Bevallom, értetek eltem! Mindenkéért — dadogta nehezen forgó nyelvvel. — Akkor fizesz! — rikantott eltorzult arccal Pista bácsi. Mindenért! — s az ecetes bort a szeme közé öntötte. Hát így állunk barátocskám, impotens vagy? — Fülleres Elza a torkának nyomta seprűnyelét. — Szóval ez besugó?! — így a bajszos, kétélű virágával villámgyorsan fölvérezte Főnix homlokát.

Ó csak állt, állt az ütések, szitkok záporában, de nem fájt önmagának. Elmosolyodott. Lám, igaz, hogy rajta próbálják ki először, ők is tudnak verset írni! — (Nem csoda a mai papíráraknál.)

Aztán világ végi útra indult, keresni valakit, valakit, akin akad talán még egy szonettnyi hely.

Novák Béla Dénes

ALFÖLDY JENŐ:

KOPPINTÁSOK

TANDORI DEZSŐ

Lezser

Hommage à Léger

En elsősorban: trok, másodsorban: élek — így hihetné, ki felszínesen ismer, de ha egy kissé gondolkodni is mer, beláthatná: soron kívül se félek

élni és írni. Tanúsítja Szpéró, Brumi, Szórmók, Bubus és Pipi Néni, tanúsítják: nem szoktam sose félni, fűtyülök rá (sötétben); Mici Mackó

is így jár el. S most jön az antitézis, szonettet fönt elhangzott tézisére: ha fogam fésűs celofán nélkül zenél is,

s hányaveti a jambus e zenére, én másodsorban: trok, s elsősorban: élek a félsz fogva-cogva tartott ütemére.

Samu, hát ezt is megúsztuk

„Mint aki elindul egy uszoda ötvenméteres nagymedencéjében, hogy a szemközti falhoz odaérjen, s dehogyan hiszi, hogy nem jut el oda” —

úgy from e szonettet, lábam ollós a jambusoknak kallós ütemében, két karom képeket húz s húz — remélem, a fordulóra jókor ér a falhoz.

Há ráúsznék a parafás kötélre, sípszó parafrázisától kísérve, zavarba jönnék — csak egy pillanatra,

de épp elég, hogy kijövet a partra gyorsan a köpenyembe burkolózzam és ürvendjek, hogy szonettet megúsztam.

BENKŐ ATTILA

Előjárók

1. Üdvözlét a posztmodernnek

Mottó: nem vitás, ez oszt' modern!

Ante apud ad adversus
circum circa citra cis
contra erga extra infra
inter intra iuxta ob
penes pone post és praeter
prope propter per secundum
supra versus ultra trans

2. Hódolat a százhárom éves írónőnek

Mottó: Supra agnó, szőkj fel kabla

Ante apud ad adversus
circum circa citra cis
contra erga extra infra
inter intra iuxta ob
penes pone post és praeter
prope propter per secundum
supra agnó ultra trans

3. Latintanárunk, a drága emlékü Béla bácsi, a vásott diáknyelv szerint Penész arcképe az érettségi tablón

Mottó: Vidit simulacrum suum

Ante apud ad adversus
circum circa citra cis
contra erga extra infra
inter intra iuxta ob
Penész pónem post és praeter
prope propter per secundum
supra versus ultra trans

DÖBRENTAI KORNÉL

Címerállatok a Tejúton

Verbumok verbunkja*

Virrasztó rettenetben katasztrófasetében
lángviperákkal vizionálom a Skorpió tűzőzönét,
extázisom százezer lábom tolong a bércék iránt,
csontcsikortó fogvacogással ordasharapású, veszélyek
rontanak tumultuózus álmaim verejtékvert seregére,
csődörletes dobkolással rámtör a döbbenetesség,
vérbő virágba borulnak vörhenyeges bimbóju verbénák,
tűzes dárdaápor, röpködnek köröttem vérlángú

kormoránok,
röszetűzropogású sörénnyel torlódnak agyamban

orgiára hív felelni pokolkatedróján a cvikkeres pávián —
de kutyabilétás bölcséletét ma dögcédulástul kiköpöm,
mert agyrobbanásos kitérőeim tomboló protuberanciák!
Tajtékozó kancákat betörni bronznyergem alá
felöltöm bordáim dongáját abroncszó puzdraszíjamat,
megeredt vércsatornás kardom kopjátörő ércét

megpengetem,

töltényhüvelysípólású katonatüdök szivzörejével
zsúfolt költői képeim sarkantyúcsillagát
Szent Paripám vértől dagálylós réknyába,
fennhéjázó solymárkesztyűmet búnszeplős arckébe
vágom,

s mielőtt a horizonton fölárnylik a kúrtriválgás
fénytrombitahangon a vériszamos Tejút Szamosáig,
kísérjek bár pattantyúsok, bértüzekek és boforcok,
Konrad király vaspajzsos, vasvértés vérzsoldosai,
Szent Gallen bőrféjú csuhásai még ma szorulnak!

* A vers mondása közben raccsolni tilos!

EÖRSI ISTVÁN

E. I. Snkentes visszatekint

Voltam pirosnyakkenős úttörő
— Hurka Matyának buzgon integettem —
majd női kézben jó diótörő,
s akkor már más integetett helyettem.

Jó étvágyam volt: hat tankot megettem,
s nem mondhatnám, hogy a taccsot kidobtam;
Molotov-koktél? — elvből elvettem,
tudván, a behemótnak meg se kottyan.

Elpüfölték rajtam az Eördögöt,
miközben a dutyiban sem javultam;
szívták a véretem pici dögök,
mégse fogtam fel sorsom bonyolultam.

Örültem, ha jött a bőrtönspenót,
bevágtam négy tányért — áporodottan —
s vízbegrízen hiztam vagy nyolc kilót,
akkor még semmitől sem undorodtam.

Voltam formaművész is, bár hanyag
— az irodalmi író megvettem —
s mert megkötött a túl kötött anyag,
néhány pofont a lantnak lekeverem.

Mesterem nagy szakács: Túrós Lukács,
ízletét én is gúnyolom, ha kell,
de mostanában gyaláznai szokás,
s hogy más simfolja, azt nem tűröm el!

Frocliztam kábé- s altitoknokot,
főszerkesztőt, minisztert eleget,
s még mielőtt székéből kikopott,
homlokán csaptam ayyon a legyet.

Toleamtól reszketett a hóka párház,
irodalmi stréber és szak-elit,
s bár visszavárt, fenyegetett a zárt ház,
nem lettem többé vörös szatelit.

Nyugat-Berlin? — Lelepleztem a tőkét,
mint villantja ki sárga fogsorát,
s kisérven kéglire egy kicsi szökét,
a Falon túlról mutogattam át.

A nemzetiszín pántlikán röhögtem,
a burzsuj-demagógiaim dohogtam —
nem mondhatná senki, hogy semmitől sem
és senkitől sem undorodtam.